

ז' אשר יעץ על
בריתו לבא אל
בלתי הגון ע"פ
עות היות יהודה
איסור ממנו ולא
ממקור הטומאה
יח שהיו שבויים
רובץ עליהם לצד
דיקים יצאו מהם
זולת יהודה שהוא
בול להוציא מידו,
כי יבא אל כלתו,
ות דמיון הרע ה"ז
רב עכ"ל בקצור.
וגונה ביותר או אין
יאה אותן הנשמות
ג מהם דבר טומאה,
ר אצל צדיק כיהודה
זן זה הנשמות שם
יקים, ואז ההודמנות
שבהם ויאירו לצד
עשה דיהודה ותמר
כונתו.

כלומר דוחה אותה
דעתו להשיאה לו, פן
נו אנשיה עכ"ל היינו
י הוי חזקה, וכתב
זבייש יהודה המושל
יאמר לה לכי לשלום
ויא אסורה לשלה כמו
הוי חזקה וכו', ורחוק
גניו חטאו לו וישלחם
ום חטא עכ"ל, ועיין
והבאנו דעת הרמב"ם
יבום דאמרין דהמצוה
'טת רש"י, וא"כ זקוקה
יה לגמרי דזקוקה היא
לזה לדין קטלנית עד
ותר לש"ש ואז אפשר

שיתן לו, או סתם שלא יתן לו מפני שחשש
נמי עבור דין קטלנית, וזהו לשון פן, דשייך הי'
זה היבום לשלה אבל הי' מתיירא מזה וזהו פן
ימות.

והרמב"ן מפרש דידע יהודה מחטא של בניו,
וא"כ לא היתה קטלנית כלל, ורק אמר
עד כי יגדל שלה משום שלא רצה אביו שייבם
אותה והוא נער, פן יחטא בה כאחיו אשר מתו
בנעוריהם וכו' וכאשר יגדל וישמע למוסר אביו
אז יתננה לו לאשה וכו' עכ"ל ורש"י מיאן בזה
דא"כ למה לא המתינה עוד זמן עד שיגדל
ממש וישמע למוסר אביו, ולכן פירש"י כי ראתה
שאינו רוצה ליתן לה מפני החששא דקטלנית,
והיא ידעה שהם בחטאם מתו, והיא לא רצתה
לגלות זה ליהודה שלא יכאב לו הדבר.

ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פני'

פני' (לח טו)
צד) היינו כאן הוכיחו ליהודה דלא כל מה
שיראה בעיניו כן הוא, דלעיניו היא
נראית לו שהיא זונה, אבל באמת היתה אשה
גדולה וקדושה שמסרה נפשה בכדי שתגיע לה
זכות של זרע מיהודה, וכמו כן הי' ביוסף הצדיק,
דיהודה חשבו לרודף ופחות שרוצה בשפלותם
ולאמת הי' צדיק שרצה בטובתן שיהיו שלמים
על דרך שהוא הבין שצריכין להיות כן, וא"כ
כמו שיוסף היו נראין מעשיו מגונה שהביא דבה
עליהם, אבל מחשבתו היתה לטובה, וכן הם
שמכרוהו היתה המעשה מגונה אבל מחשבותם
היתה לטובה דלפי דעתם הי' רודף, כמו"כ במעשה
תמר הי' ג"כ עצם המעשה מגונה אבל המחשבה
היתה לטובה אע"פ שהי' נראית זה למגונה, וזהו
הי' בדרך תוכחה ליהודה שיראה שיש והוא טועה,
שמעיקרא ויחשבה לזונה ואח"כ אמר והודה צדקה
ממני שהיא יותר צדיקת ממני.

צה) רש"י (כ"ג) הנה שלחתי הגדי, לפי שרמה
יהודה את אביו בגדי עזים שהטביל
כתונת יוסף בדמו, רמוהו גם אותו בגדי עזים

עכ"ל, היינו שזהו מדה כנגד מדה שהוא רמה את
אביו וע"י רמייתו נצטער אביו, כמו"כ ע"י שהיא
רמהו נצטער יהודה ונתבייש אח"כ, וזהו הי' תקון
על חטאו.

צו) רש"י (כ"ה) היא מוצאת לישרף, והיא שלחה
אל חמי', לא רצתה להלכין פניו ולומר
ממך אני מעוברת אלא לאיש אשר אלה לו, אמרה
אם יודה מעצמו יודה ואם לאו ישרפוני ואל אלכין
פניו, מכאן אמרו נוח לו לאדם שיפילוהו לכבשן
האש ואל ילכין פניו חבירו ברכים עכ"ל.

ולכאורה אם לא יודה יהודה א"כ יהי' נחשב
שרצח ג' נפשות תמר ושני עוברי',
וא"כ הרי אינו עושה מעשה עמך ולמה תישרף
עצמה בעבורו, והלא רשע הוא שהרג ג' נפשות,
דהלא ע"פ יהודה שאמר ופסק הוציאנה ותשרף
היא נהרגת ועיין רמב"ן (כ"ד) ונראה לי שהי'
יהודה קצין שוטר ומושל בארץ והכלה אשר
תזנה עליו איננה נידונת כמשפט שאר האנשים
אך כמבזה המלכות ועל כן כתיב ויאמר יהודה
הוציאנה ותשרף כי באו לפניו לעשות בה ככל
אשר יצוה והוא חייב אותה מיתה למעלת המלכות
ושפט אותה כמחללת את אביו לכבוד כהונתו לא
שיהי' דין הדיוטות כן וכו' עכ"ל ואפילו לפי רש"י
שכתב משום שהיתה בתו של שם שהוא כהן
ולפיכך דנוה בשריפה עכ"ל מ"מ ע"י שלא הודה
יהודה היא נשרפת, וכמו שכתוב בקרא ויאמר
יהודה הוציאנה ותשרף, וא"כ הי' הוא החייב
בדבר השריפה ולמה לה לשתוק ולא תאמר האמת,
והלא הוא רשע חייב בהריגתה, ועוד דאדרבה ע"י
שתאמר האמת לא יהרגנה ותציל את יהודה מהיות
רוצח, וג"כ מה יהי' עם הזרע שכ"כ רצתה בזה.

ואפשר כך שהיא עשתה זה לפנים משורת הדין
דאע"פ כן שהוא חייב בדבר שלא הודה
וצוה לשורפה ג"כ שייך לומר ואם לאו ישרפוני
ואל אלכין פניו, ולכן אנו למדים שיש דין כזה
שנוח לו לאדם וכו', ואולי עוד, דכאן שהיא גרמה
לו זה הכושה שהיא יושבה שם וגרמה שיכוא
אלי' והיא ידעה מה גודל הכושה שיהי' ליהודה